

(Det talte ord gælder)

*Førstebehandling af budgetforslag 2027 og overslagsårene
2028-2030*

Budgettale

Christian Bülow, 27. august 2026

Budgettale 2027

Tak for ordet, fru overborgmester.

Kære borgerrepræsentanter, kære kollegaer og kære københavner.

Det her er min første budgettale i Borgerrepræsentationen.

Det er en særlig anledning. Ikke kun for mig, men fordi et budget ikke bare er tal, tabeller og tekniske forhandlinger.

Et budget er en prioritering af, hvilket København vi ønsker.

Det viser, hvad vi siger ja til. Hvad vi siger nej til. Og hvem vi faktisk prioriterer, når de pæne ord skal omsættes til virkelighed.

I Dansk Folkeparti er der mange ting, der optager os. Vi vil have styr på boligkrisen i København. Vi vil have mere metro. Vi vil have bedre vilkår for bilisterne. Vi vil have en by, hvor

almindelige københavnere kan leve, arbejde, parkere, bo og blive gamle.

Men i år er der ét ord, der for os bør stå som overskrift over budgettet: værdighed.

Værdighed i ældreplejen. Værdighed i brugen af skatteborgernes penge. Værdighed i vores fællesskaber. Og værdighed for de mennesker, som i mange år har båret Danmark på deres skuldre.

Margaret Thatcher sagde engang: "Der findes ikke noget, der hedder offentlige penge. Der findes kun skatteborgernes penge." Man skal selvfølgelig passe på med at citere Margaret Thatcher for meget herinde. Det kan få enkelte til at tabe kaffen. Men lige dér havde hun altså ret.

Hver eneste krone i det her budget kommer fra mennesker, der har arbejdet, betalt skat og forventer, at vi bruger pengene ordentligt.

Derfor skal vi prioritere.

I København har vi haft budgetter, hvor det har været skolernes tur. Det har været daginstitutionernes tur. Det har været klimaets tur. Det har været cykelstiernes tur. Og det har

sikkert også på et tidspunkt været turen for en meget kunstnerisk bænke et sted, ingen rigtig kunne finde.

Men nu skal det være de ældres tur.

For vores ældre har ventet længe nok.

Værdighed i ældreplejen handler ikke kun om systemer, minutter og visitationsskemaer. Det handler om, at man som ældre ikke skal føle sig som en opgave, der skal afvikles hurtigst muligt, men som et menneske, der stadig har krav på respekt, nærvær og valgmuligheder.

Derfor ønsker Dansk Folkeparti et markant ældreloft.

Vi ønsker plejehjem, der kaldes plejehjem. Ikke plejecentre, ikke institutioner, ikke administrative enheder. Hjem. For det er det, de er. Når man flytter på plejehjem, flytter man ikke ind i et regneark. Man flytter ind i sit hjem. Og det forpligter os.

Vi ønsker også køkkener og mere nærhed omkring maden på plejehjemmene. For mad er ikke bare kalorier på en tallerken. Mad er duften af noget, man kender. Lyden af et køkken. Forventningen før et måltid. Samtalen ved bordet. Det er hverdagsliv. Det er minder. Det er værdighed.

Og ja, vi ønsker en kødgaranti. Det lyder måske næsten for jordnært til en budgettale. Men nogle gange er politik netop

jordnær. Hvis man har levet et langt liv, arbejdet, betalt skat og bidraget til fællesskabet, så skal man selvfølgelig kunne få et ordentligt måltid mad på sit plejehjem. Også med kød. Også med noget genkendeligt. Også med noget, der dufter af hjem og ikke af institutionskøkken.

Det burde ikke være kontroversielt.

Vi ønsker bedre sproglige kompetencer hos medarbejdere, fordi omsorg også er kommunikation. Når man er gammel, syg eller dement, betyder det alt, at man bliver forstået, og at man kan forstå den, der hjælper én.

Og vi ønsker at gøre mere for at bekæmpe ensomhed. Heldagsture, fællesskaber, sundhedskor, sociale relationer og samarbejde med civilsamfundet. For ensomhed kan ikke klares med et skema. Ensomhed skal mødes med mennesker.

James Russell Lowell sagde: "Kompromis er en glimrende paraply, men et dårligt tag." Ældreplejen har i for mange år fået paraplyer. Små lappeløsninger, midlertidige indsatser og pæne hensigtserklæringer. Nu har de ældre brug for et tag. Noget solidt. Noget varigt. Noget, der kan mærkes.

Men værdighed handler også om vores fællesskaber.

For København bygger på tillid. Vi giver offentlige midler til foreninger, fordi vi tror på fællesskabet. Vi tror på frivilligheden. Vi tror på det lokale engagement. Men netop derfor er det så ødelæggende, når nogen misbruger den tillid.

Når offentlige midler ender i miljøer, hvor åbenhed, ligestilling og demokratiske værdier ikke er til stede, så er det ikke bare snyd med penge. Det er et svigt af hele den fælles tillid, som foreningslivet bygger på.

Derfor vil Dansk Folkeparti have skærpet kontrol med folkeoplysende foreninger. Ikke fordi vi mistænker alle, men fordi vi skylder de mange ordentlige foreninger at sætte ind over for dem, der ikke spiller efter reglerne.

Vi har set sager, hvor offentlige midler er blevet misbrugt. Vi har set sagen om moskeen, hvor tilliden blev brudt. Og vi har set kønsopdelt svømning i kommunale svømmehaller, hvor der har været kroge, afskærmning og matterede vinduer.

Det hører ingen steder hjemme.

Kommunen skal ikke hjælpe med at afskærme kvinder.

Kommunen skal ikke indrette svømmehaller efter religiøse særkrav. Og kommunen skal ikke stille lokaler til rådighed for

foreninger, der ikke reelt bakker op om ligestilling, frihed og demokratiske grundprincipper.

Værdighed handler også om tryghed for det jødiske samfund i København.

Antisemitismen er igen blevet mere synlig. Jødiske københavnere skal forholde sig til sikkerhed på en måde, de fleste andre ikke behøver. Jødiske børn og unge skal tænke over, om de kan gå åbent med deres identitet. Det er uværdigt. Og det er uacceptabelt.

Antisemitismen kommer fra flere retninger, men vi må også turde sige, at der er alvorlige problemer i visse ikke-vestlige indvandremiljøer, hvor had til jøder, Israel og vestlige demokratiske værdier alt for ofte får lov til at leve videre.

Derfor vil vi styrke oplysning om jødisk liv, kultur og historie. Flere skoleforløb. Mere undervisning. Mere synlighed. Stærkere støtte til de institutioner, der forebygger antisemitisme og bygger bro mellem københavnere.

For retten til at være jøde i København uden frygt er ikke et særhensyn. Det er en grundlæggende målestok for vores by.

Fru overborgmester.

Et budget kan ikke løse alt. Men det kan vise retning.

For Dansk Folkeparti er retningen klar: Et København, der behandler sine ældre med respekt. Et København, der bruger skatteborgernes penge ordentligt. Et København, der står fast på ligestilling. Og et København, hvor jødiske borgere kan leve trygt og synligt.

Det er værdighed.

Det er den retning, vi går til budgetforhandlingerne med.

Jeg ser frem til spørgsmålene fra kollegaerne, og jeg ser frem til de kommende forhandlinger.

Tak for ordet.